

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **V. Ch. N.**, zastoupen Mgr. Štěpánem Svátkem, advokátem, se sídlem Na Pankráci 820/45, Praha 4, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 8. 2020, č. j. CPR-4119-3/ČJ-2020-930310-V240, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. 10. 2020, č. j. 13 A 47/2020 – 24,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 6. 8. 2020, č. j. CPR-4119-3/ČJ-2020-930310-V240 (dále jen „napadené rozhodnutí“) bylo částečně změněno (v části týkající se počátku doby, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území České republiky, a doby k vycestování) a ve zbylé části potvrzeno rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „prvostupňový správní orgán“) ze dne 27. 11. 2019, č. j. KRPA-318218-33/ČJ-2019-000022-SV (dále jen „prvostupňové správní rozhodnutí“), jímž bylo žalobci dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, v rozhodném znění (dále

jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, v délce 3 let.

[2] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u Krajského soudu v Praze žalobou, následně postoupenou Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“), jíž se domáhal jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Namítal, že za pouhé tři dny nelegálního pobytu mu bylo uloženo správní vyhoštění v trvání tří let, tedy v délce značně nepřiměřené vzhledem k povaze a délce jeho provinění. Poukázal na existenci svého soukromého a rodinného života, kdy jeho manželka trvale pobývá v České republice; dále podotkl, že se ke správnímu orgánu k řešení své pobytové situace dostavil dobrovolně. Řízení mělo být dle jeho názoru překvalifikováno na povinnost opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců. Rozhodnutí o správním vyhoštění mu bude bránit v podání nové žádosti o pobytové oprávnění. Závěry správních orgánů nadto považoval za nesprávné a nepřezkoumatelné, neboť mu nebylo zřejmé, na základě jakého dokazování ke svým závěrům dospěly.

Rozsudek městského soudu

[3] Městský soud rozsudkem ze dne 2. 10. 2020, č. j. 13 A 47/2020 – 24 (dále jen „napadený rozsudek“), žalobu zamítl. Rekapituloval, že žalobce pobýval na území České republiky od roku 2007; v roce 2016 byla pravomocně zamítnuta jeho žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu, čímž ztratil pobytové oprávnění. Od 14. 12. 2015 do 16. 8. 2019 byl umístěn ve věznici z důvodu páčání trestné činnosti v oblasti nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy, za což byl pravomocně odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání šesti let. Za necelý měsíc poté, co byl podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody, se dopustil dalšího porušení zákona, když neakceptoval vydaný výjezdní příkaz a dobrovolně neopustil území České republiky. Městský soud zdůraznil, že správní vyhoštění bylo žalobci uloženo nejen proto, že na území České republiky pobýval neoprávněně po dobu tří dnů, nýbrž i s přihlédnutím k předchozímu intenzivnímu porušování právních předpisů. Naznal přitom, že jeho dosavadní jednání představuje natolik závažné (a nikoliv ojedinělé) porušování právního řádu, že veřejný zájem převáží nad ochranou soukromého a rodinného života žalobce a jeho zájmem setrvat na území České republiky. Správní vyhoštění proto soud nepovažoval za nepřiměřené ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců.

[4] Obstát dle městského soudu nemohla ani žalobcova námitka porušení jeho práva na ochranu soukromého a rodinného života, k čemuž odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2020, č. j. 6 Azs 272/2019 – 28, z nějž citoval. Ve shodě s ním konstatoval, že v projednávaném případě v České republice pobývá pouze manželka žalobce, jejich dvě děti žijí ve Vietnamu. Povinnost žalobce vycestovat z České republiky a s ní spojený zákaz opětovného vstupu sice bude představovat zásah do jeho soukromého a rodinného života, avšak nebude se jednat o zásah nepřiměřený. Ačkoliv totiž žalobce pobývá v České republice již několik let, neovládá český jazyk a nevytvořil si zde žádné ekonomické, kulturní a společenské vazby. Vzhledem k tomu, že jeho manželka je vietnamské státní příslušnosti a značnou část života žila ve Vietnamu, ovládá vietnamský jazyk a zná tamní společnost a kulturu, je možné po ní požadovat, aby žalobce do Vietnamu následovala; to platí tím spíše, když ve Vietnamu žijí obě jejich děti. Dopady případného odloučení mohou zmírnit prostředky dálkové komunikace, které by žalobci umožnily zůstat s manželkou (setrvá-li v České republice) v každodenním kontaktu. Žalobce navíc není ekonomicky aktivní a živí ho manželka. Soud proto nevnímal jako nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života, vrátí-li se za dalšími členy své rodiny včetně svých dětí do země původu, kde bude moci vykonávat i výdělečnou činnost. Připustil, že žalobci bude znemožněno podat si novou žádost o pobytové oprávnění, neboť bude po dobu tří let v evidenci nežádoucích osob, což však označil za přirozený důsledek správního vyhoštění.

pokračování

[5] Stejně tak nepřisvědčil ani námitce, že žalobci měla být uložena toliko povinnost opustit území ve smyslu § 50a zákona o pobytu cizinců. K tomu poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2019, č. j. 1 Azs 131/2019 - 23, dle něž správním orgánům není ponechán prostor pro uvážení, zda cizinci uloží správní vyhoštění, či nikoliv; cizinci, který není oprávněn pobývat na území, lze uložit povinnost jej opustit pouze za předpokladu, že u něj nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění (tedy že by toto opatření představovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince). To však v případě žalobce nenastalo, protože soud uzavřel, že nebyly splněny podmínky pro uložení povinnosti opustit území ve smyslu § 50a zákona o pobytu cizinců namísto správního vyhoštění.

[6] Dále městský soud uvedl, že otázka stanovení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, je předmětem správního uvážení, přičemž soud se při přezkumu úvahy správního orgánu může zabývat pouze tím, zda nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej nezneužil. Byť žalobci v daném případě byla délka správního vyhoštění v trvání tří let uložena v relativně vysoké výměře 60 % maximální zákonem stanovené (pětileté) doby dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců, s ohledem na jeho intenzivní porušování právních předpisů soud ve zvolené délce správního vyhoštění nespatořoval překročení zákonem stanovených mezí správního uvážení či jeho zneužití. Závěrem dodal, že z obou rozhodnutí je zřejmé, k jakým skutkovým zjištěním správní orgány dospěly, jakož i jaké právní závěry na jejich základě přijaly, přičemž tyto byly řádně a srozumitelně logicky a přezkoumatelně odůvodněny.

II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalovaného

[7] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost, ve které jej navrhl zrušit a věc městskému soudu vrátit k dalšímu řízení. Napadený rozsudek je dle něj nepřezkoumatelný, neboť soud se nevypořádal dostatečně jasným a přezkoumatelným způsobem s jeho žalobními námitkami, které pouze paušálně ve shodě s napadeným rozhodnutím odmítl. Nesouhlasí s argumentací soudu, že zvolená délka zákazu vstupu na území EU zohledňuje jak jeho nelegální pobyt, tak také trestněprávní minulost; takové posouzení nemůže obstát, neboť v jeho případě nebylo zahájeno správní řízení dle § 119 odst. 1 písm. a) bod 1 zákona o pobytu cizinců (tj. pro narušení veřejného pořádku), ale „pouze“ za nelegální pobyt. Doba 3 let nekoresponduje s mírou jeho provinění proti právním předpisům České republiky; rovněž dle něj nebylo patřičně zohledněno, že doložil podklady na podporu existence svého rodinného a soukromého života. Napadeným rozhodnutím byl v podstatě odloučen od manželky, která má v České republice pevné pracovní i sociální zázemí a pobývá zde v rámci povolení k trvalému pobytu.

[8] Ke svému tvrzení, že mělo být vydáno pouze rozhodnutí o povinnosti opustit území ve smyslu § 50a zákona o pobytu cizinců, odkázal stěžovatel na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 – 45, dle něž je třeba zohledňovat zejména: 1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, 2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, 3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, 4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, 5) „migrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, 6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem. Všechna uvedená kritéria je přitom třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané

zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. Dle stěžovatele se městský soud paušálně ztotožnil se závěry správních orgánů o přiměřenosti rozhodnutí, aniž by se jeho argumentací a doloženými listinami v dostatečném rozsahu zabýval. Soud argumentoval pouze skutečnostmi v jeho neprospěch, přičemž neuváděl, na základě jakého dokazování k těmto závěrům dospěl; nedostatečně zkoumal dopad do jeho soukromého a rodinného života a nerefletoval protokol o výslechu jeho manželky. Stěžovatel proto závěry soudu považuje za neobjektivní, tendenční a nepřezkoumatelné.

[9] Žalovaný ve svém vyjádření konstatoval, že způsob rozhodování správního soudu nehodlá blíže komentovat. Zdůraznil pouze své přesvědčení, že postupoval v souladu s právními předpisy (včetně mezinárodních smluv), a proto navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem dle § 105 odst. 2 s. ř. s. a jsou splněny i obsahové náležitosti stížnosti dle § 106 s. ř. s.

[11] Nejvyšší správní soud zkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a přípustně uplatněných důvodů. Stěžovatel napadá rozsudek městského soudu z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Nejvyšší správní soud v první řadě zkoumal, zda je napadený rozsudek přezkoumatelný [kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], neboť jen u rozhodnutí přezkoumatelného lze zpravidla vážit další kasační námitky. Pokud jde o obsah samotného pojmu nepřezkoumatelnost, odkazuje Nejvyšší správní soud na svou ustálenou judikaturu k této otázce; srov. např. rozsudky NSS ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64, či ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 - 245. Stěžovatel tvrdí nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku proto, že se městský soud údajně dostatečně nevypořádal s jeho žalobními námitkami, které pouze paušálně ve shodě s napadeným rozhodnutím odmítl; dále nedostatečně zkoumal dopad napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života a nerefletoval protokol o výslechu jeho manželky.

[14] Sám stěžovatel v kasační stížnosti shrnuje, že namítal dva stěžejní žalobní body, a to 1) nepřiměřenost délky uloženého zákazu vstupu na území EU a 2) možnost uložení mu povinnosti opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud konstatuje, že námitku ad 1) městský soud řádně vypořádal v odst. [11] a [18] napadeného rozsudku. Poukázal, že otázka stanovení délky zákazu vstupu na území členských států EU je předmětem správního uvážení, přičemž ve zvolené délce (ve výši 60 % maximální doby) neshledal překročení zákonem stanovené meze nebo zneužití správního uvážení. Zdůraznil totiž, že žalovaný v uložení délce stanoveného zákazu zohlednil i jeho předcházející protiprávní jednání, neboť stěžovatel již byl v České republice odsouzen za spáchání zvláště závažného zločinu. Námitkou ad 2) se zabýval městský soud v odst. [17] napadeného rozsudku, kde odkázal na rozsudek NSS ze dne 20. 6. 2019, č. j. 1 Azs 131/2019 - 23, a na základě něj dospěl k závěru, že správní orgány v projednávaném případě vůbec neměly prostor pro uvážení, zda stěžovateli

pokračování

uložit správní vyhoštění, či povinnost opustit území. Tvrzené porušení práva na ochranu soukromého a rodinného života stěžovatele pak městský soud dostatečným způsobem vypořádal v odst. [13] až [15] napadeného rozsudku; svůj závěr o akceptovatelnosti napadeného rozhodnutí řádně odůvodnil např. tím, že ve Vietnamu žijí stěžovatelovy děti, on sám neovládá češtinu a není v České republice ekonomicky aktivní, jeho manželka je taktéž vietnamské státní příslušnosti, značnou část života ve Vietnamu žila a ovládá vietnamštinu, pročež se může do země původu vrátit s ním. Co se týče údajně ignorovaného protokolu o výsledku stěžovatelovy manželky, městský soud se s ním zcela zjevně seznámil, když v odst. [4] napadeného rozsudku v rámci zjištění učiněných z dokumentů založených ve správním spise rekapituloval jí sdělené informace (kdy přicestovala do ČR, kde pracuje a co dělá její manžel, kde žijí jejich děti apod.). Jestliže dále stěžovatel namítá údajné nekritické převzetí právního názoru žalovaného městským soudem, pak Nejvyšší správní soud odkazuje na rozsudek ze dne 26. 2. 2016, č. j. 5 Azs 168/2015 - 36, dle něž *„nepřezkoumatelnost rozsudku nemůže být způsobena ani tím, pokud krajský soud v odůvodnění svého rozhodnutí zhodnotí průběh správního řízení, ztotožní se s postupem správního orgánu a jeho závěry soublasně aprobuje. Z uvedeného nelze dovozovat, že by se soud námitkami stěžovatele nezabýval, nepodrobil hodnocení žalovaného vlastním úvahám, ale pouze převzal jeho názory.“* Samotný nesouhlas stěžovatele s právním posouzením učiněným soudem není důvodem nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že neshledal kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[15] Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců *„policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.“*

[16] Věcně ke kasační námitce brojící proti nepřiměřené délce zákazu vstupu na území členských států Evropské unie Nejvyšší správní soud uvádí, že se ztotožňuje se závěry žalovaného a městského soudu. Předeseílá, že stanovení doby zákazu vstupu je výsledkem správního uvážení, které podléhá jen omezenému soudnímu přezkumu; soud tedy pouze zkoumá, zda posouzení správních orgánů nebylo excesivní či svévolné, a zda bylo dostatečně odůvodněno (srov. bod 46 rozsudku NSS ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017 – 31, či rozsudek NSS ze dne 7. 1. 2021, č. j. 8 Azs 228/2020 – 32). V případě uložení tohoto omezení se nejedná o správní trestání, nýbrž o správní opatření netrestního charakteru, a tedy při něm nelze uplatnit moderační právo soudu (§ 78 odst. 2 s. ř. s.). Soud tedy nepochybí, pokud se omezí toliko na zkoumání toho, zda se správní orgány při uložení konkrétní délky zákazu vstupu na území nedopustily možného excesu či svévole (srov. rozsudek NSS ze dne 13. 1. 2021, č. j. 6 Azs 313/2020 – 40). Správní uvážení přitom musí nalézt odraz v odůvodnění rozhodnutí, aby mohl soud přezkoumat, zda jej správní orgán nezneužil či nepřekročil jeho meze (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 9. 2004, č. j. 2 As 19/2004 – 92, č. 430/2005 Sb. NSS, či ze dne 30. 11. 2004, č. j. 3 As 24/2004 – 79). V rozsudku ze dne 4. 4. 2019, č. j. 1 Azs 45/2019 – 28, dále Nejvyšší správní soud poukázal na to, že *„zákon o pobytu cizinců v souvislosti s dobou zákazu vstupu na území vůbec nepracuje s pojmy polehčujících a přitěžujících okolností. Správní orgán prvního stupně pak ve svém rozhodnutí má poukázat na skutkové okolnosti případu (...), pro které uložil délku zákazu vstupu na území v polovině zákonné sazby. (...) Samotnou spolupráci v dalším průběhu řízení nelze považovat za něco mimořádného a zohledňovat ji ve prospěch stěžovatele.“* Dále např. v rozsudku ze dne 19. 9. 2018, č. j. 8 Azs 111/2018 – 39, Nejvyšší správní soud řešil konkrétně námitku, že *„doba, po kterou mu (tamějšimu stěžovateli) nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, je nepřiměřená ve vztahu k době jeho protiprávního jednání (4 dny)“*, přičemž naznal, že *„na území České republiky sice stěžovatel skutečně byl pouze velice krátkou dobu, avšak je nutné posuzovat i jeho dřívější chování. (...) Nejedná se tak o bagatelní neoprávněný pobyt v délce 4 dní na území České republiky, jak stěžovatel tvrdil, ale o soustavné a dlouhodobé porušování právních předpisů, z čehož je zřejmá jeho velmi nízká úcta k platným právním předpisům.“* V nyní posuzovaném případě prvostupňový správní orgán na str. 7 svého rozhodnutí

dostatečně pojednal o tom, proč zvolil právě jím stanovenou dobu zákazu vstupu na území EU, žalovaný se pak přezkumem této úvahy zabýval na str. 7 – 8 napadeného rozhodnutí; stejně tak učinil i městský soud. Stěžovateli lze sice přisvědčit, že s ním nebylo zahájeno řízení o správním vyhoštění pro narušení veřejného pořádku dle § 119 odst. 1 písm. a) bod 1 zákona o pobytu cizinců, ovšem jemu uložená doba zákazu vstupu se nachází v rámci zákonného rozmezí pro něj relevantního důvodu dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 téhož zákona. Skutečnost, že správní orgán v rámci svého uvážení při stanovení délky této doby reflektoval taktéž stěžovatelovo dřívější, nutno zdůraznit značně závažné, protiprávní jednání (spáchání zvláště závažného zločinu), jistě nelze považovat za excesivní a svévolné posouzení věci; městský soud proto nepochybil, pokud výsledek takového správního uvážení aproboval a nikterak do něj nezasáhl.

[17] Stěžovatel dále tvrdil, že mělo být vydáno pouze rozhodnutí o povinnosti opustit území ve smyslu § 50a zákona o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud k tomu poukazuje na svůj rozsudek ze dne 20. 6. 2019, č. j. 1 Azs 131/2019 - 23, v němž dospěl k závěru, že § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 30. 7. 2019, „neponechává správním orgánům prostor pro uvážení, zda cizinci uloží správní vyhoštění či nikoliv. Cizinci, který není oprávněn pobývat na území ČR, lze uložit povinnost opustit území ČR (kterého se stěžovatel domáhá ve své kasační stížnosti) pouze za předpokladu, že u něj nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění [§ 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců], tedy že by toto opatření představovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince (§ 50a odst. 6 tohoto zákona)“. Kasační soud přitom souhlasí s názorem městského soudu, že právní posouzení odkazovaného rozsudku lze vztáhnout i na projednávanou věc, neboť v něm relevantní § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 30. 7. 2019, je obsahově srovnatelný s nyní aplikovaným § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném od 31. 7. 2019 [jediným rozdílem v těchto ustanoveních je delší maximální doba správního vyhoštění]. Taktéž v rozsudku ze dne 13. 1. 2021, č. j. 6 Azs 313/2020 – 40, Nejvyšší správní soud „ke kasační námitce, že skutkové okolnosti případu odůvodňovaly změnu kvalifikace na řízení o povinnosti opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců“ konstatoval, že „z právní úpravy vyplývá, že správní orgán nemůže volně vybírat mezi uložením správního vyhoštění (§ 119) a uložením povinnosti opustit území (§ 50a). Pokud v řízení ve věci správního vyhoštění nebylo shledáno, že by správním vyhoštěním došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života cizince, nelze režim uložení pouhé povinnosti opustit území vůbec využít.“

[18] Nejvyšší správní soud se tedy neztotožnil s námitkou, že správní vyhoštění bylo v přezkoumávané věci nepřiměřeným postupem. V této souvislosti totiž setrvale judikuje, že zákon o pobytu cizinců předpokládá vydání rozhodnutí o správním vyhoštění tehdy, jestliže nastane některá ze skutkových okolností předvídaných v § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a to za předpokladu, že správní vyhoštění nebude představovat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života (srov. rozsudky NSS ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010 - 74, ze dne 12. 10. 2016, č. j. 3 Azs 139/2016 - 46, ze dne 10. 2. 2017, č. j. 4 Azs 8/2017 - 21, ze dne 28. 6. 2017, č. j. 2 Azs 120/2017 - 19, ze dne 20. 7. 2017, č. j. 1 Azs 199/2017 - 27, ze dne 29. 11. 2017, č. j. 5 Azs 3/2017 - 29). Jestliže tedy prvostupňový správní orgán dospěl k závěru, že správní vyhoštění stěžovateli nezpůsobí nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života, což Nejvyšší správní soud přezkoumá níže, neměl možnost uvážení, zdali zvolí postup spočívající ve správním vyhoštění nebo „pouze“ v uložení povinnosti opustit území; za této situace je tedy správný závěr městského soudu, že nepřicházela v úvahu aplikace § 50a zákona o pobytu cizinců.

[19] Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců „rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.“

pokračování

[20] Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců „*při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.*“

[21] Nejvyšší správní soud se konečně ztotožňuje též s posouzením nepřiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele; má přitom za to, že se tak stalo zcela v souladu se stěžovatelem odkazovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 – 45. Správní orgány i městský soud vycházely především z vlastních tvrzení stěžovatele a jeho manželky (srov. Protokoly o výsledku účastníka správního řízení ze dne 9. 9. 2019, č. j. KRPA-318218-10/ČJ-2019-000022, a ze dne 3. 10. 2019, č. j. KRPA-318218-23/ČJ-2019-000022-SV). Zopakovat v tomto ohledu lze, že dvě děti stěžovatele žijí více než tři roky ve Vietnamu u svých prarodičů, stěžovatel tam má krom svých rodičů též sourozence a další širší rodinu, s níž je v pravidelném styku přes internet. Neovládá český jazyk (ostatně při výsledku požádal o tlumočnicka, neboť českému jazyku nerozumí) a explicitně uvedl, že si nevytvořil v České republice žádné ekonomické, kulturní a společenské vazby; nepracuje zde ani nevlastní větší majetek. Jedinou jeho vazbou na Českou republiku je jeho zde žijící manželka. Ta je přitom taktéž vietnamské státní příslušnosti, značnou část života žila ve Vietnamu (kde měli se stěžovatelem i svatbu), ovládá vietnamský jazyk a naopak taktéž ani ona neumí česky, bydlí s manželem s dalšími dvěma vietnamskými páry, pracuje jako švadlena.

[22] Nelze přisvědčit stěžovateli, že by městský soud záměrně zohledňoval pouze skutečnosti vyznívající v jeho neprospěch; z obou protokolů o výsledku totiž neplynou žádné relevantní okolnosti, které by byly pro posouzení nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí podstatné, jež by soud opomenul patřičně reflektovat. Taktéž nedůvodná je námitka, že soud neuvedl, na základě jakého dokazování k učiněným skutkovým zjištěním dospěl, neboť je zjevné a plyne z narativního odst. [4] napadeného rozsudku, že ten vycházel právě především z výpovědí stěžovatele a jeho manželky učiněných ve správním řízení a zaznamenaných na předmetných protokolech. Za této situace Nejvyšší správní soud bez výhrad aprobuje názor městského soudu, že zásah do práv stěžovatele nebude nepřiměřený. Ostatně po jeho manželce lze vzhledem k okolnostem požadovat, aby jej následovala do Vietnamu (obzvláště když tam žijí jejich děti); případné odloučení (setrvá-li jeho manželka v České republice) mohou zmírnit prostředky dálkové komunikace, jejichž prostřednictvím ostatně již nyní udržuje pravidelný kontakt se svou rodinou ve Vietnamu.

IV. Závěr a náhrada nákladů řízení

[23] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že nebyla naplněna žádná ze stěžovatelem uplatněných kasačních námitek; stejně tak neshledal vady, k nimž by podle § 109 odst. 4 s. ř. s. musel přihlédnout z úřední povinnosti. Proto zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s., věty poslední. O věci přitom rozhodoval bez jednání za podmínek § 109 odst. 2 s. ř. s.

[24] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v tomto kasačním řízení úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady přesahující jeho běžnou úřední činnost. Proto soud vyslovil, že stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému ji nepřiznal.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. února 2021

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu